

Samsun Alaçam ve Bafra projesiyle

İLKYAR gönüllüsü olan sevgili Zeynep'in izlenimini

paylaşıyoruz bu akşam...

Kısa bir izlenim, ama güzelce özetlemiş, bir de İLKYAR'a teşekkür etmiş...

İLKYAR'ı İLKYAR yapan Zeynep gibi gönüllülerimiz aslında,

ve biz onlara her zaman çok teşekkür ediyoruz...

Mustafa gibi dokunulacak,

nice ilk yar'larımıza,

sevgiyle,

desteklerinizle...

İLKYAR

--

Orda bir YİBO var...

<http://www.ilkyar.org.tr>

MUSTAFA'NIN MİSKETİ

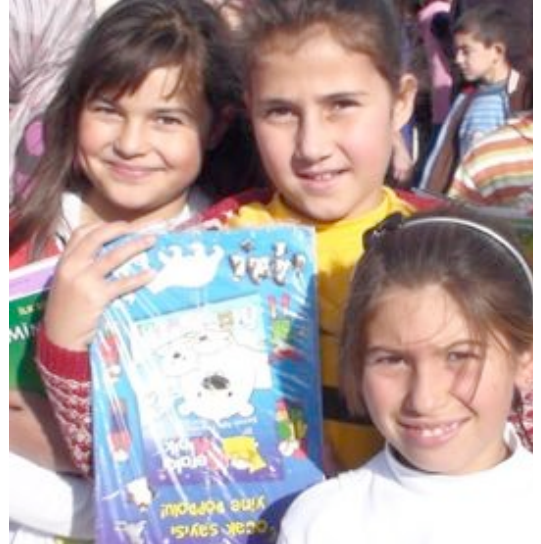
Bir elinde gazoz bir elinde misket, vururken Ali'nin misketini dünyayı deviriyordu sanki Mustafa. Öyle mutlu, öyle onurluydu o an.

Anadolu' nun güzel insanının birinin evladıydı Mustafa. Şartlar Öyle gerektirmiş, henüz dokuz yaşındayken ayrılmak zorunda kalmıştı annesinden, babasından, ailesinden, herkesinden... Henüz masalları varken dinleyecek, cüceleri ezmemişler, devleri kim bilir hangi diyarlara sürmemişlerken henüz... Bir misketle dünyayı devirebilirdi Mustafa. Bir tek şeye ihtiyacı vardı ama yinede onun; bir şahit. "Aferin Mustafa!" diyecek, "Sen küçücük bir misketle dünyayı devirdin, kocaman bir topla yapabileceklerini düşün." diyecek bir şahit... O an bendim bu sözleri fısıldayan onun kulağına. Benim o an Mustafa' nın yanında olmamın vesilesiyse İLKİYAR' dı.

Bir garip baktı Mustafa suratıma lakin hiç şüphem yoktu söylediğimi anladığına. Bu olmalıydı işte tam olarak bizim amacımız. Onlara neler yapabileceklerini anlatmak... Hayaller edinmelerini sağlamak... Yaralarını sarmaktan ziyade, yaralanmamayı öğretmek onlara... Kara kışta, kıyamette ve soğukken hava, alıp eline misketini şöyle inadı inat bir rakip aramalıydı bu çocuklar kendilerine.

Ben o "umut otobüsü" ne binerken bunları düşünmekteydim. Ve öyle güzel, öyle ince ve öyle derindi ki her şey içeride... Bu insanlar, o küçük bedenlere kocaman umutlar serpmek için çıkmışlardı yola; çünkü, kocaman yürekleri vardı o minicik bedenlerin... Orada, bir köyde, uzakta...

Vardığımızda o uzaktaki köye, o kocaman yüreklerin bize nasıl içtenlikle, heves ve heyecanla açıldığını görmüştük... Buna şahit olmak... Onlar bizim öznemizken biz de onların yüklemelerine özne oluvermiştik o an. Kim bilir neler görerek büyümüşlerdi o yüreklerini o kısacık zarf-ı zamanında ömürlerinin, artık yedi yıl mı olur 14 yıl mı? Varla yok arası, yokluk ve dahası...Kaderin ortasına doğmuş bu hüzün çocukları... Her birinin bakışı bir garip bir mahsun gelmişti ilk kez göz göze geldiğimde o her şeye rağmen ışıldayan gözleriyle... Çılgın gibi eğlenirken de, bir ücra köşede öylece dururken de ne haykırdıklarını duymak hiç de zor değildi. Tatsız hayatlarına çare ararlarken benimle, benim tatsız ömrüme tat katmışlardı!...

Yaptığınız işin ehemmiyetinin farkındayım ve hiçbir kuşku duymaksızın doğru olduğunu düşünmekteyim. Ben de bu uhrevi nitelikler taşıdığı kadar dünyevi amaçlara hizmet için çıktığınız yolda elimden geldiğince sizlere destek olmayı can-ı gönülden diliyorum. Projede emeği geçen bütün herkese, kendim ve o çocuklar adına sonsuz şükranlarımı sunuyorum...

Teşekkürler İLKYAR...

Zeynep ARSLAN
ODTÜ Tarih
www.ilkyar.org.tr
ilkyar@ilkyar.org.tr
çocuklarımız ilk göz ağrılarımız...